

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Bednarek

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **P. C.**

skazanego z art. 204 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 maja 2025 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończzonego

wyrokiem Sąd Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 11 marca 2020 r., sygn. akt II AKa 447/19,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 30 maja 2019 r., sygn. akt IV K 249/16,

na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

1. oddalić wniosek;

**2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć
skazanego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 30 maja 2019 r., w sprawie o sygn. akt IV K 249/16:

1. uznał oskarżonych A. K. i P. C. za winnych tego, że od marca 2013 r. do 7 grudnia 2014 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiali M. K. uprawianie prostytucji w ten sposób, że umieszczali i opłacali w serwisach internetowych ogłoszenia dotyczące usług seksualnych świadczonych odpłatnie przez M. K. pod różnymi pseudonimami, które jej nadawali, zamawiali i rozprawdzali wizytówki i ulotki z jej danymi kontaktowymi, robili zdjęcia M. K. umieszczane w ogłoszeniach, zlecali ich obróbkę, częściowo odpłatnie udostępniali M. K. mieszkanie, w którym uprawiała prostytucję, pośredniczyli w kontaktach z klientami, czerpiąc z uprawiania przez nią prostytucji korzyść majątkową w wysokości 206.600 złotych, kwalifikując ten czyn z art. 204 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał oskarżonego P. C. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na 30 (trzydzieści) złotych;
2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. C. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 1 marca 2019 r. godz. 9.57 do dnia 30 maja 2019 r.;
3. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w punkcie I wyroku wobec oskarżonego P. C. w kwocie 103 300 (sto trzy tysiące trzysta) złotych.

Ponadto sąd orzekł o kosztach sądowych (pkt X wyroku).

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, po rozpoznaniu wniesionych przez obrońców oskarżonych apelacji, wyrokiem z dnia 11 marca 2020 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 447/19, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz orzekł o kosztach postępowania.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego P. C. została oddalona postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2020 r., w sprawie o sygn. akt III KK 344/20, jako oczywiście bezzasadna.

W dniu 7 stycznia 2025 roku, do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego P. C. o wznowienie postępowania zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 marca 2020 r., sygn. akt II AKa 447/19, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 maja 2019 r., sygn. akt IV K 249/16. Obrońca skazanego w uzasadnieniu wniosku podniósł, iż w przedmiotowej sprawie zaistniała przesłanka wskazana w treści art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., wskazując jako nowe fakty i dowody ujawnione po wydaniu orzeczenia:

1. ustalenie rzeczywistego właściciela laptopa A., uznanego za dowód rzeczowy w sprawie;
2. toczące się postępowanie karne dotyczące składania fałszywych zeznań przez pokrzywdzoną - pod sygn. akt sygn. akt. [...] prowadzone jest przez Prokuraturę Rejonową Gdańsk-Wrzeszcz w Gdańsku, postępowanie na skutek zawiadomienia przez P. C. o składaniu fałszywych zeznań;
3. karalność świadka B. M. po złożeniu zeznań w sprawie;
4. uprawianie prostytutki przez M. K. przed orzeczeniem w sprawie, jak i po;
5. nie przesłuchanie wszelkich świadków mających wiedzę co do prawdziwości twierdzeń pokrzywdzonej;
6. nie ustalenie tożsamości świadka o rzekomym pseudonimie „S.”;
7. numer telefonu [...] uznany przez tut. sąd za numer należący do A. K. w rzeczywistości należał do świadka K. L., która wysłała sms z owego numeru do M. K. i do doktora T. S.;
8. pendrive'y znalezione w mieszkaniu wynajmowanym przez A. K. stanowiły własność K. L., a nie, jak błędnie ustalono, P. C., co sama K. L. potwierdziła;
9. skazany powziął informację, iż pokrzywdzona w niniejszej sprawie sama trudniła się sutenerstwem;
10. świadek T. S. wielokrotnie korzystał z usług seksualnych M. K. oraz K. L., co wielokrotnie przyznawał w bezpośrednich rozmowach P. C. , niemniej okłamał sąd;
11. nie sprawdzono zawartości telefonów pokrzywdzonej, telefonu o nr [...], nie przeanalizowano jej połączeń wychodzących i przychodzących. Nie przeprowadzono odczytu wiadomości tekstowych SMS. Nie poddano żadnej analizie jej laptopów oraz modemów internetowych. Na urządzeniach tych zgodnie

z wiedzą skazanego są zarejestrowane wiadomości o przestępnych poczynaniach M. K. oraz B. M.;

12. P. C. nie czerpał korzyści z nierządu pokrzywdzonej, bowiem pokrzywdzona zeznała, że korzyści z owego nierządu czerpała A. K. dodając, że A. K. oddawała środki P. C. - owa okoliczność nigdy nie została potwierdzona.

Ponadto we wniosku obrońca skazanego wskazał, że skazany był pozbawiony należytej obrony, bowiem obrońca w sposób powierzchowny sporządził apelację i kasację, a sądy obu instancji przeprowadziły nienależytą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W pisemnej odpowiedzi na wniosek obrońcy skazanego prokurator wniósł o jego oddalenie.

Do Sądu Najwyższego wpłynęło także pismo wraz z oświadczeniem B. M. o złożeniu przez niego nieprawdziwych zeznań.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny, co skutkowało jego oddaleniem.

Na wstępie trzeba przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Strona musi wykazać, że miało miejsce ujawnienie się już po wydaniu orzeczenia nowych faktów lub dowodów (*propter nova*), które wskazują na zaistnienie okoliczności nieznanych przedtem zarówno sądowi (*noviter producta*), jak również stronie (*noviter reperta*). Te nowe dowody lub fakty powinny wskazywać z wysokim prawdopodobieństwem, że oskarżony został skazany za czyn, którego nie popełnił, lub za czyn, który nie stanowił przestępstwa, albo nie podlegał karze. Nowe fakty lub dowody, które nie wskazują na takie sytuacje, a także te, które nie mogą być uznane za nowe, ponieważ były znane sądowi orzekającemu lub stronie, nie mogą stanowić podstawy do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania. Nawet jeśli postępowanie było dotknięte uchybieniami proceduralnymi lub materialno-prawnymi, nie można go wznowić, ponieważ w takich przypadkach istnieje inny środek zaskarżenia w postaci kasacji, a nie wniosek o wznowienie procesu (zob. postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2022 r. sygn. akt III KO 81/22).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że we wniesionym wniosku nie wskazano dowodów o cechach „nowości” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Analiza wniosku o wznowienie postępowania, jak i wywiedzionej w przedmiotowej sprawie kasacji wskazuje, że skarżący po raz kolejny odwołuje się do tych samych argumentów, które były znane sądom rozpoznającym sprawę i zostały przez nie szczegółowo rozważone. I tak w kwestii wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, jak i świadka B. M., sąd odwoławczy szczegółowo zeznania te przeanalizował w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Twierdzenie zaś, że świadek B. M. składał fałszywe zeznania w rozpatrywanej sprawie, zgodnie z treścią art. 541 § 1 k.p.k., wymaga wykazania tej okoliczności wyrokiem skazującym albo innym wymienionym w tym przepisie orzeczeniem. Jak podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wskazywanie na fałszywe zeznania świadka czy fałszywe oskarżenie przez osobę współoskarżoną może stanowić podstawę wznowieniową *propter falsa* (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.) jedynie wówczas, gdy fakt ten został potwierdzony - co do zasady - w prawomocnym wyroku skazującym lub warunkowo umarzającym postępowanie (zob. postanowienie SN z dnia 29 marca 2023 roku, IV KO 21/23). Takiego wyroku jednak w rozpatrywanej sprawie brakuje, samo zaś oświadczenia świadka tych wymogów nie spełnia. Podobnie rzecz ma się w kwestii toczącego się postępowania w sprawie składania fałszywych zeznań przez pokrzywdzoną. Podstawą wniosku o wznowienie postępowania nie mogą być jedynie przypuszczenia skarżącego, iż w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa.

Pozostałe okoliczności wskazane we wniosku, związane z nieustaloną osobą o ps. S., opłacaniem ogłoszeń dotyczących usług seksualnych świadczonych przez M. K. czy uzyskiwaniem korzyści majątkowych przez skazanego, były podnoszone w apelacji, zatem nie stanowią nowych faktów ani dowodów, bowiem okoliczności te znane były sądowi odwoławczemu, na co wskazuje treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Ponadto argumenty zawarte we wniosku obrońcy skazanego nie wskazują, aby w prowadzonym postępowaniu zaistniały tego rodzaju uchybienia, których istnienie uzasadniałoby twierdzenie, że skazany zarzucanego mu czynu nie popełnił.

Zdaniem Sądu Najwyższego przedstawiona przez wnioskodawcę argumentacja w istocie zmierza do zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, jak i przeprowadzonej w sprawie oceny dowodów. Skarżący przedstawiając liczne argumenty na poparcie wniosku, w rzeczywistości przedstawia subiektywną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Tymczasem postępowanie w przedmiocie wznowienia nie jest postępowaniem odwoławczym, zaś rolą sądu wznowieniowego nie jest badanie prawidłowości oceny materiału dowodowego w prawomocnie zakończonym postępowaniu sądowym i prowadzenie kontroli instancyjnej orzeczenia objętego wnioskiem (zob. postanowienie SN z dnia 12 marca 2025 roku, V KO 127/24).

Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek sprawia, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych, będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (zob. postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 2016 r., V KO 22/16). Powyższe oznacza, że w niniejszej sprawie nie zaistniały żadne podstawy do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania, zaś obrońca skazanego w dalszym ciągu prezentuje jedynie krytyczne stanowisko wobec poczynionych w przedmiotowej sprawie ustaleń, forsując własną ocenę materiału dowodowego.

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że w przedmiotowej sprawie nie zaktualizowała się podstawa do wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. i w konsekwencji oddalił przedmiotowy wniosek, obciążając skazanego kosztami postępowania wznowieniowego, na podstawie art. 639 zdanie drugie k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]

